



Posledné spoločné

*Drabý mój Paľko,
tieto básne patria Tebe
sú písané mojou rukou,
diktované mojím srdcom
a navždy vryté v mojej duši.*

Majka

P. S. Viem, že si ich prečítaš.

Paľkovi k jeho nedožitým 37. narodeninám

V deň, keď si sa narodil, niekto sa za mňa pomodlil,
aby som sa rýchlo narodila a s Tebou navždy šťastne žila.

V deň, keď som Ťa uvidela
moja duša podskočila a s Tvojou sa prepojila.
Do seba sme sa zaľúbili, o veľkej láske netušili.
To len naše duše už vedeli,
že sme si v minulom živote sľúbili:
lásku, svadbu, deti, smrť,
aby sme sa na druhej strane mohli znovu obímať.

Budem čakať na ten deň,
keď staroba skolí ma do kolien,
aby som naposledy vydýchla
a s Tebou Paľko znovu rozkvitla.

Naša smrť

Ach, Bože, čo sa to stalo?
Najdrahšieho človeka nebo mi vzalo.

Nedá sa to prijať,
nedá sa to stráviť,
mozog môj nechápe,
duša sa trápi.

Telo je nefunkčné a myseľ vypnutá,
život sa mi skončil na prahu života.

Mali sme konečne začať spolu žiť,
namiesto toho Ťi chodím na hrob vyt'.
Zavýjam a skučím jak strelené zviera,
nič mi Ťa nevráti, to mi smrť spieva.

Mala som ísť radšej ja,
Ty si tu mal zostať,
za tento strašný omyl
Boh by sa mal trestať.

Nikdy sa nezmierim, že si mi zomrel,
v najkrajšom období život nám zhorel.

Bez tvojej lásky

Všade, kde sa pozriem, vidím Tvoju krásnu chôdzu,
počujem Tvoj nákazlivý smiech,
voniam Tvoju vôňu a viem,
že život s Tebou bol povolený hriech.
Kráčaš mi oproti a ja už z diaľky cítim naše objatie,
v ktorom chcem zaspáť a prebudiť sa spolu s Tebou
v ďalekom nenávratne.

Rána bez Teba sú ako nožom ostré bodnutia,
z ktorých sa moja duša už nikdy nepozviecha.
Dni bez Teba sú temné ako krutá zima
a prežiť ich je pre moje srdce tá najväčšia drina.
Bez Tvojej lásky moje srdce začalo biť pomaly
a každý deň mám pocit, že sa navždy spomalí,
a tep, ktorý bol predtým rýchly, je neskutočne pomalý.

Bez Tvojej lásky som oslepla, už nevidím nič,
všetko krásne, čo tu bolo, sa s Tebou navždy pomínulo.
Bez Tvojej lásky som ohluchla, nepočujem nič,
len nárek mojej duše v ušiach mi kvíli
a s ním sa musím učiť žiť.

Bez Tvojej lásky stratila som chuť na lásku
a chcem byť už len sama,
srdce mi obrástla krvavá rana.
Do konca života bude mi smutno,
nikdy sa nezhojí zjazvené vnútro.

Mladá starena

Srdce puknuté, telo zhasnuté,
mysel dožíva, duša mi hnije za živa.
Tvár bez vrások, vlasy čierne,
dve ženy sa bijú v mojom tele.
Jedna chce žiť, kvôli deťom musí,
druhá chce zomrieť, život ju dusí.

Mladá na cintorín chodí,
stretáva samých starých ľudí.
Nepatrí tam ani jeden z jej dvoch mužov,
nepatrí tam ona,
jeden bol moc malinký
druhý pevný ako žula.

Malo nás byť päť,
zostali sme traja,
osud nás do krvi zbil
a srdcia nám krája.
Krája ich zaživa a strašne to bolí,
jednu vec viem na sto percent,
nikdy sa to nezahojí.

Noví nájomníci

Prázdnota zaklopala mi na dvere v deň,
keď do neba si odletel.

Temnota mi na zvonec zazvonila,
či jej sestra u mňa býva.

Samota a Smútok cez okno vleteli,
v mojej prázdnej posteli si ustlali.

Výčitky a Obavy sa pred dverami vyzuli,
vraj tu budú so mnou bývať
a moju dušu denne týrať.

Päť sestier a jeden brat prišli sa sem zabývať.

Radosť, Lásku, Smiech a Spev
vykopli čo najďalej.

Ťažko sa tu s nimi žije,
veľmi mi to ubližuje.

Jediné, čo mi zostáva,

je zvyknúť si na bolesť od rána
a večer si s ňou aj ľahnúť,

nečakať nič, len to zvládnuť.

V tomto boji nemám nádej,

že mi Ťa osud vráti,

tak sa vzdávam, je to márne,

skladám zbrane k nohám Smrti.

Spojenie

Ďakujem Ti, Paľko, že si ma prišiel pozrieť z druhej strany,
bolo to nádherné, bolo to skutočné,
boli sme len ja a Ty, boli sme to znova My.
Celú noc som Ti rozprávala, ako ťažko sa mi spáva,
ako sa neviem zmieriť s tým, že si tu neni, a najhoršie je,
že to nemôžem zmeniť.

Ako deti každý večer plačú za Tebou, lebo im chýba dotyk Tvoj,
lebo im chýba Tvoj na dobrú noc príbeh, a vedia,
že už s Tebou nepôjdu na žiadny výlet.
Plačeme spolu všetci traja, lebo nás strašne bolí tá obrovská rana,
ktorá sa nedá zažiť u doktora
a Ty nám ju nemôžeš pofúkať zhora.
Potom som Ti povedala, ako trpia sestry, mama,
ako trpí otec Tvoj a že život sa nám v sekunde
premenil na ťažký boj.

Pritiahol si ma bližšie k sebe a spýtal sa ma:
„Prečo si taká nešťastná, veď ja som stále pri Tebe.“
Keď ráno som sa zobudila, duša sa mi ukludnila
a v sekunde som pochopila, že si bol za mnou v noci,
že si tu s nami, aj keď nie si,
že je to láska na večné časy.
Lúbim Ťa veľmi, až ma z toho srdce bolí,
viem, že sme v minulom živote spolu boli,
aj v tom ďalšom spolu budeme
a budú nám dopriať roky zmarené.

Chýbaš mi

Chýbajú mi pohľady Tvojich mandľových očí,
keď uprel si ich na mňa,
bola som Tvoja bez zbytočných rečí.

Chýbajú mi Tvoje pery,
keď mojich sa dotkli,

chutil si mi najviac zo sladkostí všetkých.

Chýbajú mi Tvoje dlane, čo hladkali ma krásne
po mojich vlasoch, po tvári,
po celom tele nežne.

Chýbajú mi ramená Tvoje,
čo ma vždy objali

a celú moju bytosť v Tvojej dokonale schovali.

Chýba mi Tvoj dotyk,
pre ten by som vraždila,
dotknúť sa Ťa ešte raz
by som rada zažila.

Chýba mi, Paľko, to Tvoje nádherné telo,
bez neho to moje spolu s Tvojím zomrelo.
Keby som tak mohla mať ešte jedno prianie,
bolo by to bez váhania naše milovanie.

Som a nie som

Som mŕtva, a predsa žijem,
neďýcham, len vydýchujem.
Som nešťastná, a predsa šťastná,
že za svedka Tvojho života bola som vybratá.
Som nevdiačná osudu, že mi Ťa zobral v tomto veku,
a predsa vďačná za našu lásku veľkú.
Som rozbíťá na kusy, a predsa celá,
to láska Tvoja ma docelila.
Som slabá, a predsa silná,
to preto, že naše deti veľmi ma ľúbia.
Nechcem žiť, a predsa chcem,
lebo ako samovrah sa k Tebe nedostanem.
Ty si v tej najvyššej sfére,
kde len tí najčistejší majú povolenie.
Som v koncoch, a predsa na začiatku,
neviem ako bez Teba zvládnem tú cestu širokú.
Som sama, a predsa nie som,
mám naše dva poklady a pre ne sa žiť oplati.
A tak kráčam, aj keď stáť chce sa mi,
a tak vstávam, aj keď padnutá som na zemi,
a tak sa učím znovu lietať, svoj život po kúskoch zliepať.
Aj keď sa mi to vôbec nechce,
viem, že by si to takto nechcel.
Chcel by si, aby som žila naďalej aj za Teba,
to bola Tvoja modlitba posledná.

Keby

Keby som tak mohla vrátiť čas,
v poslednom hovore presvedčila by som Ťa,
aby si prišiel domov navždy a posledný raz.

Keby som tak mohla vrátiť všetky Tvoje zranenia,
tie jediné by Ťa zastavili a do Ruska nikdy nepustili.

Keby som tak mohla prinútiť všetky pozemské sily,
aby Ťa sedieť doma prinútili a zastavili Tvoju po hokeji túžbu,
preukázali by nám tú najcennejšiu službu.

Keby som tak mohla byť v tom momente pri Tebe,
pozerať sa Ti do tváre a prosíkať: „Nikde nelet', buďme už len pri sebe.“

Najhoršie je, že ja jediná mala som tú moc prehovoriť Ťa
zostať doma a byť s nami každú noc.

Je mi to tak strašne ľúto, že počúvala som svoje vnútro,
ktoré spolu s mojím srdcom vedelo,
že to Ty sám musíš chcieť skončiť s hokejom.

Keby som Ťa ja skončiť prinútila, nikdy by som si to neodpustila.

No teraz si nikdy neodpustím,

že spolupodpísala som ortiel smrti,

nemala som myslieť na hokej, no na nás a na deti.

Mala som Ti to všetko vyhovoriť,

no ja som sa vždy snažila vo všetkom Ťa podporiť,

a teraz to tak strašne ľutujem, že neviem s tým žiť,

a kludne spať nikdy nebudem.

Keby som mohla zrátať všetky keby ohľadom Teba,

bolo by ich toľko, že by som po nich do neba vybehla.

Zabúchala by som na nebeskú bránu a ukázala Bohu moju na srdci ranu.

Poprosila ho o láskavosť, ktorá nám nebola dopriata,

rozlúčiť sa s Tebou, Paľko, pobožkať a objat' Ťa.

Ne(chce) sa mi

Nechce sa mi žiť, nechce sa mi piť,
nechce sa mi jesť, nechce sa mi prejsť,
nechce sa mi umyť, nechce sa mi variť,
nechce sa mi spať, nechce sa mi prať,
nechce sa mi nakupovať, nechce sa mi upratovať,
nechce sa mi vysvetľovať, nechce sa mi rozprávať,
nechce sa mi s nikým stretávať, nechce sa mi vybavovať,
nechce sa mi telefón dvíhať, nechce sa mi šoférovať,
nechce sa mi pohybovať, nechce sa mi na telku dívať,
nechce sa mi nič, nechce sa mi mladou byť.

Chcem mať pokoj, chcem chodiť na hrob Tvoj,
chcem sa s Tebou rozprávať, chcem kahance kupovať,
chcem plakať, chcem na plátno maľovať,
chcem sviečky zapalať, chcem byť s Tvojou rodinou,
chcem byť neviditeľnou, chcem si Tvoje meno do srdca vyrezať,
chcem vôňu Tvojich vecí do smrti nasávať,
chcem sa zo života vymazať, chcem neexistovať,
chcem knihy celý deň čítať, chcem v hline sa rýpať,
chcem básne Ťi písať, chcem s deťmi sa hrať,
chcem pri nich každú noc spať, chcem nič necítiť,
chcem Teba vždy vycítiť, chcem živé sny snívať,
chcem s Tebou duchovne splývať, chcem toto celé naspäť preskočiť,
chcem hodinky života dozadu pretočiť.

Stratená

Sedím a hľadím do prázdna, nič necítim, som bezradná.
Nemám chuť na nič, len na Teba,
zostala som sama so sebou a sama bez seba.
Bojujem s týmto novým životom, nemám ho rada,
lebo nie si v ňom.

Bol si mojou planétou, ja Tvojím mesiacom,
s láskou sme sa točili okolo seba navzájom.
Jeden bez druhého nevedeli sme fungovať
a ja nemôžem viac okolo Teba rotovať.

Moja planéta zmizla z oblohy a mesiac je bez nej stratený.
Blúdi po tej širokej oblohe, vidí množstvo planét na obzore,
no ani jedna sa tej jeho nevyrovná,
všetky sú rovnaké, každá je priemerná.

Mám pocit, že blúdiť budem až do súdneho dňa,
vtedy Ťa znovu uvidím a budem to zas ja.

Zostal zo mňa iba tieň tej ženy, čo si ľúbil,
kus z nej odišiel spolu s Tebou, lebo vernosť Ťi sľúbil.
Už nikdy nebudem taká, aká som bola, keď si tu bol,
bola som Tvoja, Ty si bol môj.

Osud nás nasilu rozdelil, životy podpálil, duše oholil,
srdcia vykostil a každého na inú stranu zahodil.

Prosím len o to, aby si sa znovu nenarodil,
ale počkal tam hore na mňa,

iba tak tento život vydržím a prejdem ho sama.

Neviem žiť

Neviem, čo so životom, ktorý mi sa skončil a naďalej prúdi,
neviem sa zaradiť, neviem sa vzbúriť.

Zasekla som sa v strede medzi tým, čo bolo a malo byť naše,
neviem sa pohnúť, zo strany na stranu smútok ma sáče.

Sotil ma na zem do prachu, chce sa mi zomrieť od strachu.

V hrudi cítim strašnú zlobu, chcem si ľahnúť do Tvojho hrobu.

Budeme tam len tak ležať, za ruky sa pevne držať.

Srdcia budú spolu spievať a naše duše do neba bežať.

Strašne chcem byť pri Tebe a po tvári Ťa hladiť,

fúkať Tvoje rany a dať sa s Tebou spáliť.

Namiesto toho tu nahlas plačiem,

chcem Ťa naspäť a chcem Ťa živého,

nikdy sa nezmierim, že našli Ťa mŕtveho.

Vždy som si život vážila a mala ho rada,

no život bez Teba je osudová zrada.

Potácam sa každý deň dúfajúc, že ho prežijem,

stále Ťa očami hľadám a naivne si myslím,

že Ťa niekde zbadám.

Lucaskovi a Zaruške

Dala som Vám život a nemala v úmysle nič od Vás chcieť,
s Vaším tatinom sme Vás chceli láskou zahrňať, po nociach nad Vami bdieť.
Bolí ma srdce z toho, že v tak útlom veku zažili ste tú najkrutejšiu vec,
prišli ste o najdrahšieho človeka a ja s Vami tiež.

Tento boj nás stojí veľa síl,
no Vy mi popritom stíhate liať život do mojich žíl.

Ste úžasné a silné deti a ja sa od Vás mám čo učiť.
Nechápem, ako to všetko zvládáte a nedovolíte smútkom sa mučiť.
Nezabudli ste, na rozdiel odo mňa, na ten predtým život so smiechom,
na moje srdce zlomené ste mojím jediným liekom.

Ste ako anjeli, ktorí prišli ma zachrániť,
ste kúzelníčkovia čarovní, čo vedia mi úsmev na perách vyčariť,
ste dve malé hopkajúce srdiečka a v očkách Vám žiaria krásne slniečka,
čo dúfajú, že toto všetko spolu zvládneme
a nikdy na kolená nepadneme.

Ste dve nádherné bytosti, ktoré ľúbim najviac zo všetkých.
Ste deti Vášho čarovného tatina,
bez Vás bola by som stratená,
no tým, že Vás mám,
som tá najšťastnejšia mamina.

Nemám Ťa

- To, že tu nie si je horšie, než umierať od hladu,
to, že Ťa necítim, je horšie, než skrúcať sa od smādu.
To, že Ťa nemám, je horšie, než na smrť byť chorá,
to, že Ťa nevidím živého, je denno-nočná mora.
To, že Ťa deti nemajú, je ešte horšie než to, čo som doteraz písala.
To, že si k nim večer nelíhaš, je horšie, než keby som vo všetkom úplne zlyhala.
To, že Ťa nevidíme pri stole, keď jeme,
je ťažšie, ako sa prekopať do stredu zeme.
To, že s Tebou nepôjdeme už nikdy na žiadnu prechádzku,
je horšie, než keby môj život visel mi na vlásku.
To, že nám už nikdy nepovieš, ako strašne nás ľúbiš,
je horšie, než keby inej žene lásku sľúbiš.
To, že nie sme všetci štyria spolu, je najhoršia vec z najhorších
a čas, keď spolu sme boli, bol najlepší z najlepších.

Vdova

Len človek bez srdca musel vymyslieť slovo vdova,
podľa mňa, keby vedel, koľkým ženám sa to hnuší,
asi by to neurobil znova.

Akým právom som ja vdova, keď nebola to moja dobrovoľná voľba?
S najväčšou hrdosťou bola som žena Tvoja, čo veľmi Ťa milovala
a Tebou bola milovaná,

prečo som proti svojej vôli v občianskom ako vdova zapísaná?

Každý titul si človek vyberá sám a tvrdo bojuje, aby ho mať mohol,

jedine titul vdovy dostaneš bez toho aby, si prstom pohol.

Ohavný názov, ktorý mi srdce do krvi omína,

mi pri každom vyslovení Tvoju stratu spomína.

Zbaviť sa ho dá veľmi jednoducho, a to tak,

že sa znova rýchlo vydáte, a ak nie,

tak si ho ako guľu na nohe za sebou ťaháte.

Ja však nemám žiadnu voľbu, lebo vydávať sa už nemienim,

a ani s tou guľou sa v živote nezmierim.

Byť vdova je ťažký hendikep, ktorý sa už so mnou vlečie

a aj keď mi po líci státisíce slza tečie,

odkazujem každému novinárovi, nech nepíše pod moju fotku -

toto je vdova po Pavlovi Demitrovi.

Lebo ja to tak nikdy cítiť nebudem,

stala som sa Paľkovou manželkou a ňou aj ostanem.

Keby som mohla chytiť pod krk názov vdova,

tak ho zdrapím a do kómy ho dokopem.

Aby sa už nikdy neprebral a z môjho života navždy odplával.

Lutujem

Lutujem, že som Ti nehovorila každú sekundu ako moc Ťa milujem.

Lutujem, že som sa s Tebou mojou vinou niekedy hádala
a za hlúposti občas vynadala.

Všetko by som to chcela zmazať
len lásku a nehu na Teba hádzať.

Lutujem každú premrhanú minútu bez Teba,
vtedy som si myslela, že navždy Ťa mám pre seba.

Že Ťa mám na celý život a všetko, čo dnes nestihneme,
v pohode zajtra dobehneme.

Ja už neviem, čo je zajtra, len najbližšia minúta počíta sa.

Lutujem, že sme spolu viac neboli a o všetko možné sa viac starali.

Keby sme len vedeli, že Boh nám takto málo času vydellil,
na všetko by sme sa vykašľali, len láske našej venovali.

Lutujem, že takto musím lutovať a túžim sa do Tvojho hrobu zahrabať,
aby som tú hrôzu nevidela a s Tebou sa pod zemou rozplynula.

Ďakujem

Ďakujem, že si ma pozval na rande v to nedeľné poobedie,
bol to náš začiatok, boli sme súhvezdie.

Ďakujem, že si mi volával, aj keď si ma dlhú dobu nevidel,
čakala som každý deň na lásku našich slúchadiel.

Ďakujem Ti za ten deň, keď vytiahol si z tašky snubný prsteň,
ľahol si ku mne do postele a spýtal sa ma, či si Ťa za muža zoberiem.

Ďakujem, že si mi spravil syna, je presne taký, akého si chcel,
a som šťastná, že si bol pri mne, keď nás Lucas po pôrode uvidel.

Ďakujem, že si mi spravil Zarku, najkrajšiu na svete dcérku,
spájalo Vás silné puto hneď, keď si ju zazrel,

Ďakujem, že si bol mojou skalou, keď malý nám zomrel.

Ďakujem, že si nikdy nezabudol na moje dôležité dátumy
a aj vo všedné dni obsypával ma ružami.

Ďakujem, že si ma ľúbil takú, aká som, a nechcel na mne nič meniť,
nikdy mi nič nevyčítal a vedel si ma ceniť.

Ďakujem za každé naše milovanie,
bolo to ako v raji sa prebúdzanie.

Ďakujem, že si mi vždy chcel všetko na svete dať
ja som aj tak chcela iba Teba mať.

Ďakujem za tých krásnych 17 rokov s Tebou,
nikdy na ne nezabudnem a v srdci ich mať navždy budem.

Bol si môj najväčší dar,

Ďakujem Ti, Paľko, že si ma miloval.

Sľubujem

Sľubujem Ti, Paľko môj, na kolenách pred Bohom,
že sa o naše deti prvotriedne postarám a budem im oporou.

Sľubujem Ti, že všetko bude tak, akoby si s nami bol tu,
karty, človeče, výlety a rozprávky budú na dennom poriadku.
Každý deň sa o Tebe rozprávame, spolu smežeme aj smútime,
navzájom si pomáhame a z trápenia sa ťaháme.

Neskrývam pred deťmi moje slzy slané, ony to chápu,
ved' vedia, že neplakať za Tebou bolo by divné.

Sľubujem, že sa postarám o Tvojich rodičov,
ved' vieš, že ich mám rada,
a okrem mňa je tu Monika aj Ad'a.

Sľubujem Ti, láska moja, že budem počúvať svoje srdce,
lebo viem, že mi vždy pošepká to, čo by si Ty chcel.
Zlatko moje, už si starosti nerob,
sme v tom spolu, ved' naša láska je až za hrob.

Paľko Demitra

Bol si dokonalý, nenápadne nápadný,
nikdy našťvaný a nádherne pokojný.

Rozmýšľal si srdcom, nebol zaťažovaný vlastným egom,
dušu si mal na dlani a nikdy si nebol lakomý.

Obrovská charizma, silná prítlačivosť, prirodzená múdrosť
a krásna plachosť robili z Teba dokonalosť.

Nevedel si byť namyslený ani nadradený, bol si človek prenádherný,
vždy perfektne naladený, vnímavý a super vtipný.

Nezlomiteľný a vnútorne veľmi silný, v mojich očiach nesmrteľný.

Slávu a peniaze nikdy si neriešil,

jediné, na čom Ti záležalo, boli sme my.

K tomu všetkému obrovský talent od Boha a neskrotná pevná vôľa Tvoja.

Všetko, po čom si túžil, sám si si vybojoval,

život ťa do kolien zrážal a nikdy sa s Tebou nemaznal.

Bol si šťastný a naplnený, rodinou milovaný, ľuďmi uznávaný.

Žil si rýchlo a naplno, akoby si vedel, že nie si tu nadhlo.

Nepremrhal si jedinou minútu, vedel si si vychutnať hokej, život, rodinu.

Bol si za každú srandu, nepoznala som s Tebou nudu.

Nič si si neodopieral, zážitky a poznania do svojej duše zbieral.

Veľmi rád si hľadel večer do ohňa s pohárom vína v ruke,

sedela som pri Tebe a bolo nám spolu dobre.

Len tak ticho sedeli, do plamienkovej pahreby hľadeli,
na seba sem-tam pozreli a že sme sa vždy veľmi chceli, obaja sme vedeli.
Len málo jedál mal si rád, zato vedel si ich vychutnať.
Suši, placky, steaky, divina, šúľance a morčacie na prírodno nepamätám, že by sa Ťi objedlo.
Keď na Teba moje srdce spomína, vždy vidí aj Tvoje vášne, autá, hodinky, poľovky a dobré vína.
Najlepší kamarát, milenec a manžel si bol, taký, čo sa rodí raz za sto rokov.
Láskou si ma predávkoval a z toho teraz žijem,
na naše milovanie do smrti nezabudnem.
Tvoje čaro dalo sa na kusy krájať a vedel si ľudí spontánne spájať.
Perfektný otec svojich dvoch detí, nikto Ťa im nenahradí, to vedia aj svätí.
Najlepší brat a ešte lepší syn, to, ako si mamu svoju ľúbil, mi vyrážalo dych.
Rozmýšľam, ktorý zo všetkých superlatívov spomenúť som zabudla,
aha, už viem, celú Tvoju bytosť riadila Ťi pokora.
Vidíš, Paľko, nenašla som na Tebe jedinú chybu,
ale taký si naozaj bol a kto Ťa poznal, mi dá za pravdu.
Nikdy neprehltnem, čo sa Ťi stalo,
čo bolo Tvojmu srdcu najbližšie, tu bez Teba zostalo.
Život Ťi veľa dal aj bral, no to, na čo si sa najviac tešil, Ťi, bohužiaľ, nedoprial.
Nedoprial Ťi naplno otcom byť a rodinný život tu s nami žiť.

Nemôžem

Už nemôžem Ti kedykoľvek zavolať len tak, aby som počula Tvoj hlas.

už nemôžem Ti povedať, že neprestala som Ťa milovať.

Už nemám dovolené postávať sa Ti, keď ma niečo trápi.

a nemôžem sa s Tebou deliť o radosť z našich detí.

Už nemôžem Ti darček z lásky kúpiť

a nemôžem sa s Tebou radovať a ani smútiť.

Už nemôžem sa s Tebou do noci len tak rozprávať

a nemôžem sa v ničom už na Teba spoliehať.

Nemôžem Ťa v noci zobudiť a povedať Ti, že mám chuť sa milovať.

už nemôžeme vedľa seba ležať a na pekné veci spomínať.

Nemôžem Ti povedať, že asi budem chorá, a čakať, že uvaríš mi čaj.

už nemôžem Ti povedať, že život s Tebou je pozemský raj.

Už nemôžem sa z Tvojich úspechov radovať

a už nikdy si nemôžem s Tebou zatancovať.

Už nemôžem sa pre Teba parádiť a nemôžem sa s Tebou opíť ani zabaviť.

Už nemám šancu Ti nič dobré navariť

a na dobrom filme spoločne sa pobaviť.

Už nemôžem sa o Teba oprieť, keď nevládzem,

už nemôžem sa o Teba báť, aby si sa nezranil na ľaďe.

Už nemôžem kráčať po Tvojom boku a len tak šťastná byť,

už nemôžem povedať, že baví ma žiť.

Už nemôžem si s Tebou náš život užívať,

už nemôžem žiť, iba prežívať.

Už nemôžem sa nikdy na Vianoce tešiť a nemôžem s Tebou už nikdy nič riešiť.

Nemôžem vykúzliť rodinnú pohodu, bez Teba to nejde,

nemôžem deťom povedať, keď za Tebou plačú, že to raz prejde.

Už nemôžem Ťa vytočiť ani Ty mňa naštváť,

už nemôžeme nikdy spolu sa pohádať.

Už nikdy nebudem z Tvojich úst počuť, že ma ľubiš a zbožňuješ,
už nemôžem sa na Teba v kúpeľni pozerat', ako sa sprchuješ.
Nemôžem zabudnúť na vôňu manžela svojho,
chodím ju nasávať do šatníka Tvojho.
Nemôžem ho veľakrát otvoriť, bojím sa, že vôňa Tvoja ma omámi
a smútok ma so smrťou zoznámi.
Nemôžem zaspať bez Tvojho trička na sebe,
aspoň tak mám pocit, že som blízko pri Tebe.
Nemôžem si jedlo bez Teba vychutnať,
nemôžem sa schuti už na ničom zasmiať.
Lebo aj keď sa na niečom zasmejem, v sekunde sa zaseknem
a smutná z toho zostanem, že už nikdy s Tebou nebudem.
Nemôžem sa naplno už z ničoho tešiť, lebo vždy budem Tvoj odchod
v mojom srdci riešiť.
Nemôžem si dovoliť veľmi premýšľať, lebo myšlienky mohli by ma na smrť poštipať.
Nemôžem si dovoliť neplakať, lebo slzy by ma mohli zvnútra celú rozdriapať.
Nemôžem si zakazovať pred deťmi plakať, lebo potom by to mohli celé zle chápať
a myslieť si, že je normálne za milovaným človekom nesmútiť.
Keď vidia, že plačem a žiaľom sa chvejem, je to aj pre nich tiché povolenie,
aby sa smútkom nedusili, ale von ho celý vypustili.
Keď nám je ťažko, ľahneme si všetci traja do postele a za Tebou si poplačeme.
Nemôžem vychovať z detí chladné bytosti, čo nejdú vo všetkom do špiku kosti.
Chcem, aby všetko vždy intenzívne prežili, radosť, smútok, lásku i stratu v duši cítili,
len tak budú môcť žiť úprimne a čestne a budú si vážiť a strážiť,
keď v živote ich niečo krásne stretne.

Zomrela som

Ubehlo šesť mesiacov od našej spoločnej smrti a ja neviem, kde je ten čas, mám pocit, že zastavil sa v nás.

Rozmýšľam, čo som od Tvojej smrti vlastne robila, a zist'ujem, že prítomná som nebola.

Autopilot môjho tela som zaradila a radšej z neho vystúpila, aby som tú absurdnú hrôzu vôbec prežila.

Moja duša zo mňa vypadla, inak by sa vo mne do pekla prepadla, a to asi nechcela, tak vzala nohy na plecia.

Sledovala som z diaľky, ako zomierajú zvyšky „starej“ Majky a dodnes čakám, či sa znovu narodím a naspäť sa do svojho tela prevtelím. Som zvedavá, či na seba podobaf sa vnútorne budem alebo zmením úplne svoju podobizeň.

Jedine Matka vo mne nezomrela, ako vždy naplno fungovala a pre deti tu stále bola.

Aké smutné zomrieť v tridsiatich štyroch spolu so svojim manželom a zostať len živým duchom kvôli našim krásnym deťom.

Náš mikrosvet sa rozpadol, no veľký svet sa ani nepohol, ten točí sa stále tým istým smerom a jemu jedno, že na neho hľadím s obrovským hnevom.

Každý deň som v čiernej bani úplne na samom dne, nič okolo, len krompáč, tma a môj krivý tieň, dávajú mi na známosť, že kopať začať smiem.

Krompáč v rukách mám pod nohami blato

pri kopaní ticho dúfam, že raz v diaľke zbadám svetlo.

Som vďačná za to, že si tam dole so mnou, aj keď už len svojou energiou, ale tá je taká silná, že do mňa sa vlieva a do detí tiež,

nový život zvládame len vďaka Tebe, vieš!

Smrť smrti!

Veľakrát sa v noci zobudím a stále tomu neverím.
Nepochopia moje záivity, že pádom lietadla bol si zabity.
Je to tá najkrutejšia smrť, aká mi Ťa mohla ukradnúť.
Takých silných mužov musela jedine od chrbta napadnúť a zozadu nabodnúť,
lebo v rovnom súboji by to bola ona, čo jednoznačne by zahynula.
Smrť Vám nedala šancu bojovať, lebo dobre vedela,
že keby Vám ju dala, určite by nevyhrala.
Zdravých, mladých, silných a dobrých do pasce si zavrela,
bez milosti udusila, utopila, z tohto sveta odpravila.
Osud a divné náhody hromadnú vraždu s Tebou spáchali.
Prečo si to urobila? Ty odporná hnusná sviňa!
Nenávidím Ťa za to, že otcov, synov a manželov poukladala si do hrobov.
Čo si o sebe myslíš, Ty Vrahyňa, čo nevinným ľuďom hlavy zotína!
Kto si, že si tu po svete vykračuješ a mladým ľuďom životy podpaľuješ?
Bodaj by si sa pod zem navždy prepadla, za to, že malým deťom otcov si ukradla!
Za to, že ženám zabila si manželov a rodičom pod zem zahrabala milovaných synov!
Za živa by som Ťa mučila, zviazala a kopala, búchala a rezala,
za to, že Paľka nášho si nám zobrala.
Keď predstavím si, ako tam chlapeci trpeli, smrti do očí hľadeli, kričali o život a vedeli,
že svojim blízkym zbohom nedali a že už ich nikdy neuvidia
a svoje deti viac nepohladia.
Je mi z toho na vracanie, že dobro nie je odmenené,
že zlým, odporným a plytkým ľuďom všetko je dovolené.

Kde sú všetci veštcí a veštkyne, keď k strašnej tragédii sa schyluje?
Kde sú tí, ktorí zlyhali a na mŕtvych pilotov vinu zvalili?
Kde sú tí, ktorí rozkázali, aby letelo sa z vedľajšej dráhy?
Napriek tomu, že doma mali prvý zápas hrať a do Minska nelietat',
politici zmenili im plán a z haly spravili si politický stan.
Chlapcov z mesta vyhnali, keď do Jaroslavl'a ako supy zlietali
a bezpečnú runway im ukradli,
ich na tú krátku poslali a kvôli nim všetci pomreli.
Lietadlo ťažké, dráha prikrátka, do náručia smrti bola to skratka.
Aj napriek všetkým týmto „náhodám“ žiadna havária by sa nestala,
keby na konci cesty majáková veža nestála.
Zvláštne, že všade píšú samé blbosti a robia rôzne pokusy a všetkým chcú dokázať,
že takto to vlastne nebolo a lietadlo samo od seba brzdilo, a preto sa zrútilo.
Viem, že všetko, čo píšem, je aj tak márne, celé je to v nenávratne
a zostáva mi už len veriť a popritom sa v duchu modliť,
že ste dlho netrpeli, do neba rýchlo vyleteli.
Sme tu bez Vás stratení, doživotne zničení, duševne poznačení v bolestiach umučení.
Nikdy na Vás nezabudneme... to Vám na druhú stranu odkazujeme,
Vaše ženy a deti ubolené.

Osud

Všetko je dané, kocky sú hodené
sme len hráči na scéne,
ktorým bola zhora daná úloha
a ide o to, kto ju ako zahrá.
Ide o to, prežiť všetko, čo sa len na tejto zemi dá
a ten, kto to nepochopí, bude robiť reparát.
Reparát života dovtedy kým sa duša nezdokonalý tak,
aby sa vrátiť nemusela po milióntykrát.
To, ako tu žijeme, podľa toho hore platíme,
keď to nepochopíme, tak sa znovu narodíme,
aby sme neprežité prežili a neodžité odžili.
Neexistuje žiadna náhoda, to len pán Osud sa za ňu schováva.
Po celý život treba dobro okolo seba sadiť,
veď túžba každej duše je nikdy viac sa nenarodiť.
Žiť tak, aby nás pri srdci hrialo, a pomáhať druhým by sa malo.
Len potom budeme odmenení
na druhom brehu obdarení a s najbližšími prepojení.
Škoda len, že keď umrieme a je nám konečne blažene,
tí, ktorých sme najviac milovali a na zemi zanechali
nevidia cez slzy zmysel života a srdce im od žiaľu z hrude vyteká.

Znamená

Kým sme spolu šťastne žili, znamená sme neriešili. No keď si mi náhle odišiel, začala som isté veci spájať a začalo to zmysel dávať.

Už len fakt, že byt, ktorý som vybrala a strašne ho mať chcela, no pritom vôbec nevedela, že cintorín je kúsok vedľa. Až teraz je mi jasné, prečo som tak nástojila a za každú cenu ten byt chcela. Napriek tomu, Tebe páčila sa nehnuteľnosť iná, ja bola som týmto bytom posadnuto zanietená. To moja duša ma smerovala, lebo dobre vedela, čo sa stať ide isto a chcela nás mať pri sebe blízko. Dnes keď na terase stojím so slzami v očiach, na Tvoj hrob hľadím.

Ďalšia vec, čo sa mi stala a nikdy TI nepovedala, že týždeň pred Tvojím odletom mi večer pred očami lampa zo stropu spadla a bola to poriadna rana. Strašne som sa naľakala, no význam tomu nedávala. Keď padlo Tvoje lietadlo, bolo to prvé, čo mi napadlo.

Vždy raz za rok pravidelne sníval sa mi živý sen, že od nás odchádzaš a smutný výraz v tvári máš. Z domu si s taškami vybehol, ani si ma neobjal, do auta si nasadol a zo života mi unikol. Nikdy sa mi zvláštny sen nesníval, no tento sa pravidelne opakoval, bol strašne živý a viem, že mi to naznačoval. Keď ráno som sa zobudila, hneď som TI to hovorila a Ty si sa len zasmial, široko ma objal, a tak som už neriešila, aj tak by som nič nezmenila. Bola som šťastná, že to bol iba sen, no keď si na to spomeniem, je mi jasné, že to bolo znamenie, že niečo zlé sa udeje.

Z lietadiel som vždy panický strach mala, počas letu nedýchala a Ty si nechápal, prečo som sa vždy tak bála. Inak ani ja som to nechápala.

Myslím, že teraz už viem a neviem, či ešte niekedy schopná budem nastúpiť do stroja, čo mi Ťa zabil a životy všetkých tak zmaril. Moje vnútro to už dávno vedelo, tým jak sa vždy chorobne správalo a každý let doslova trpelo.

Keď zomrel náš malý Tobias, zlomilo sa niečo v nás. Liečili sme sa z toho dlho a nikdy to neprebolelo, že nás tak rýchlo opustil a život s nami si neskúsil.

Milión nocí sme neprespali, na neho myslieť nikdy neprestali. Jeho strata nás ešte viac spojila a láska nám diery v srdciach hojila. Malého nedokázala som veľa rokov pochovať, chcela som ho doma mať. Po šiestich rokoch bola som

prípravená, našla eufóriu aj miesto, vnútorne bola vyrovnaná, spolu s Tebou odhodlaná. Prečo som sa rozhodla to urobiť v rok Tvojho odchodu? Mám to pokladať za tragickú „náhodu“? Všade nosím batoh bóľu a do svojej smrti nepochopím, prečo pochovať som Vás mala spolu.

Myslím, že aj moje srdce vedelo, čo sa Ti stane, preto mi tak silno búchalo a žiadny doktor nevedel, z čoho to bolo. Trvalo to celý rok, srdce mi tíklo o život. Boli sme z toho zúfali, lebo pravý dôvod nepoznali. Ja už ho teraz viem a škoda, že Ti ho osobne povedať nemôžem, že odkedy si odišiel navždy, moje srdce už nič nedráždi. Viem, že ho dráždilo to, čo sa stať malo a teraz sa mi spomalilo. Je bez života pomalé, predtým od rýchlosti šílenej, lebo ono vedelo, čo sa bude diať a najavo mi to chcelo dať. Teraz ho ledva počujem a zakaždým si musím chytiť tep, len tak sa uistujem, či ešte vôbec žijem.

Najväčšie znamenie, ktoré nás „varovalo“ a jasne cestu ukazovalo, bol Tvoj strašný smútok, keď si ľuďom po majstrovstvách z ľadu ďakoval a slzy si prstami utieral. Dnes už viem, že Ty si sa lúčil s hokejom, no duša Tvoja lúčila sa so životom. Nebol si to Ty a pohľad na Teba ma vydesil. Plakal si, že za Slovensko si už nikdy nezahráš, no Tvoje JA plakalo, že navždy od nás odchádzaš.

Keď si všetky momenty pospájam, jasnú odpoveď dostávam, že znamenia sú veľmi silné, len ľuďmi nikdy nepochopené. Až keď sa stane niečo smrteľné, vtedy si život začneme odznova premietat' a všetko začne do seba zapadať. Aj keby sme znamenia ešte pred smrťou pochopili, nikdy by sme vlastný osud nezvrátili. Môžeme mu možno dočasne unikať, no on nás dobehne a to, čo chce, si nakoniec zoberie. Jediné, čo som pochopila, je, že minulé životy existujú a podľa nich sa tie súčasné odvíjajú. A znamenia, ktoré nám blíkajú na ceste životom, sú varovné signály z druhej strany od našich mŕtvych milovaných.

Mŕtva ja(r)

Odišla zima, prišla jar,

mal si sa mi teraz vrátiť, mala som mať šťastnú tvár.

Namiesto šťastia smútok ma obalil, srdce zastavil,

hrču do hrdla zarazil, našu lásku porazil.

Chcem ísť tam, kde Ty teraz si,

chcem mať osemdesiat a vedľa Tvojho mena moje vytesať si.

Chcem zabudnúť, že vôbec som žila,

chcem, aby sa moja bytosť na prach obrátila.

Vo večnom spánku chcem utopiť myšlienky svoje,

nikdy sa už nezobudiť, po nebi si s Tebou chodiť.

Chcem zabudnúť, že takýto koniec sa nám stal,

už nechcem nič, len aby nám anjel na harfe hral.

Už po ničom netúžim, len Teba naveky obímať si zaslúžim.

Za živa umieram a chcem to skončiť, ponad dúhu do oblakov chcem za Tebou skočiť.

Neviem, Paľko, bez Teba žiť, nechcem tu už ani minútu byť.

Ja viem, že by si mi za tieto slová strašne vynadal,

ale čo mám robiť, keď som na dne

a len Ty by si ma z tohto bahna vyhrabal.

Nemá mi kto pomôcť okrem Teba,

a tak volám Smrť, nech príde si aj po mňa.

Potom sa preberiem z tohto smrteľného snenia, pozriem na deti a precitnem z mučivého bdenia

Nikdy by som im to nemohla urobiť, že život svoj akokoľvek by som chcela zahodiť,

musím sa mu podvoliť, ale nikdy neplánujem sa s ním udobriť.

Som odsúdená na život v podzemí a pohľad na naše deti ma smútkom vždy uzemní, že Ťa nemajú.

no to, že Ťa mám v nich, smútok na jemný úsmev premení.

Zostal zo mňa iba prízrak, no to, že mám naše deti, je v tomto pekle malý zázrak.

Posledná

Všetky slová, čo som v básňach použila a z hĺbky duše na papier položila,
zd'aleka neodrážajú bolesť, ktorú prežívam, keď na Teba spomínam.

To sa ani opísať nedá, to sa ani zaspievať nedá,

to sa ani nakresliť nedá a ani žiadna melódia to nikdy nedá.

Nedá sa to vysvetliť, nedá sa to pochopiť, nedá sa to, ani keď niekto sa do toho vžije,
nepochopí ten, kto to neprežije.

Nedá sa s tým zmieriť, nedá sa s tým deliť, nedá sa časť t'archy na niekoho hodiť,

nedá sa medzi ľuďmi chodiť, zostáva nám iba sa modliť.

Je to asi to najhoršie, keď spáchaná je vražda Vašej duše,

keď spáchaný je ten najhorší trestný čin na Vašom srdci,

keď odstrelené jednou ranou sú Vaše spoločné sny,

keď znásilnené sú všetky Vaše city,

keď umučené smútkom sú Vaše malé deti

a slnko už nikdy nebude na Vás silno svietiť.

Svet okolo do čierneho sa obliekol, šťastný život do poslednej kvapky vytekol,
smútkom a bolesťou sa naplnil a uhol môjho pohľadu vymenil.

Spravila by som všetko na svete, len aby si ožil a svoju ruku znova do mojej vložil.

Chudobná, bosá, slepá a hnusná by som chcela byť, keby Ťa to malo zachrániť.

Ruky, nohy a ani oči by som nemusela mať, stačilo by mi, že počujem Ťa s deťmi sa hrať.

Hneď by som svoj život za Tvoj vymenila, aspoň by som sa ukl'udnila,

že konečne si život budeš už len užívať a nebudeš tak tvrdo pracovať,

lebo Ty si, Paľko, od malička iba drel, leňošiť a oddychovať len počas leta smel.

Nepoznal si ničnerobenie, len hokeja hranie, samé sebazapieranie a tvrdé tréningy.

Preto by som rada bola, keby som sa v nebi s Tebou vymenila

a život s deťmi a blízkymi Ti dožičila.